

prof. dr hab. Christian Danowicz
wydział instrumentalny
Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina

Warszawa 2.06.2026

Zleceniodawca recenzji:
Akademia Muzyczna im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie
(podstawa: uchwała Rady do Spraw Dyscypliny – Sztuki Muzyczne z dnia 2 marca 2026)

Recenzja

rozprawy doktorskiej mgr Mateusza Kasprzaka – Łabudzińskiego, sporządzona w związku z przewodem doktorskim w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie artystycznej – sztuki muzyczne.

Rozprawa doktorska mgr Mateusza Kasprzaka – Łabudzińskiego składa się z dzieła artystycznego (Koncert nagrany w formacie wideo mp4) oraz z jego opisu.

1. Dzieło artystyczne

Prezentacja rozprawy doktorskiej mgr Mateusza Kasprzaka – Łabudzińskiego w formacie wideo mp4 pod tytułem „*Środki interpretacyjne – wykonawcze w wybranych kompozycjach na skrzypce i orkiestrę smyczkową Zbigniewa Bujarskiego, Wojciecha Widłaka i Macieja Jabłońskiego*” stanowi występ solistyczny na bardzo wysokim poziomie artystycznym. Co więcej, wrażenie to potęguje precyzyjne wykonanie orkiestry *AMPK Ensemble* pod dyrekcją Jana Miłosza Zarzyckiego oraz bardzo dobrej jakości nagrania.

Sam wybór powyższych pozycji, świadczy o dużej dojrzałości i świadomości doktoranta. Jest on ewidentnie wynikiem dłuższego procesu, który rozpoczął się dziesięć lat temu wraz z rodzącą się fascynacją muzyką współczesną, o czym autor wspomina we wstępie.

Interpretacje Mateusza Kasprazaka – Łabudzińskiego cechuje nieprzeciętna kreatywność i świadomość. W Każdym z utworów potrafi wydobyć oryginalne i zróżnicowane brzmienie, co sprawia że mimo zestawienie utworów powstałych w tym samym okresie słyszymy trzy różne światy dźwiękowe.

W *Concerto per archi I* Zbigniewa Bujarskiego, solista umiejętnie prowadzi długie frazy o charakterze romantycznym, za pomocą gęstego prowadzenie smyczka, gładkich zmian smyczka i ekspresyjną wibrację. Nie brakuje tu kontrastów dynamicznych ani artykulacyjnych a interesująco prowadzone dialogi z orkiestrą utrzymują słuchacza w napięciu.

W utworze *Figury w kolorze tła* Wojciecha Widłaka, artysta kreuje ciekawy nastrój poprzez swobodne podejście do interpretacji, zgodne z sugestią zawartą w podtytule *Rapsodia*. Pozostaje blisko charakteru improwizowanego, a świadomy dobór artykulacji, właściwe wykorzystanie różnych miejsc smyczka oraz wydobywanie szlachetnego dźwięku świadczą o dojrzałym procesie interpretacyjnym i intelektualnym.

Wykonanie *Barbapapa -Concerto* Macieja Jabłońskiego nie wzbudziło we mnie jednak tak dużego entuzjazmu jak poprzednie utwory. Kompozycja jest skonstruowana długimi odcinkami, w których solista, moim zdaniem, w niewystarczającym stopniu stara się kształtować narrację w sposób intrygujący. Po rozbudowanej kadencji solowej, wykonanej głównie w dynamice forte, następuje długi fragment z krótkimi „odzywkami” głosu solowego, w których trudno było mi odnaleźć naturalny kierunek muzyczny oraz wyraźną treść narracyjną. Mimo tej odczuwalnej monotonii, wykonanie doktoranta jest na najwyższym poziomie technicznym.

2. opis dzieła

Opis dzieła pod tytułem „*Środki interpretacyjno – wykonawcze w wybranych kompozycjach na skrzypce i orkiestrę smyczkową Zbigniewa Bujarskiego, Wojciecha Widłaka i Macieja Jabłońskiego*” stanowi dowód na wnikliwy proces intelektualny oraz głęboką refleksję interpretacyjną doktoranta, o której wspomniałem wyżej.

Po interesującym wstępie, w którym doktorant opowiada o swoich fascynacjach związanych z muzyką współczesną, pierwszy rozdział zatytułowany „*Krakowska Szkoła Kompozytorska – fenomen czasu i idei*” pozwala dostrzec, że mamy do czynienia ze zjawiskiem o światowym formacie. Przywołanie nazwisk takich twórców jak Krzysztof Penderecki, Artur Malawski czy Krzysztof Meyer nie pozostawia wątpliwości, że Krakowska Szkoła Kompozytorska stanowi

zjawisko o znaczeniu porównywalnym z Drugą Szkołą Wiedeńską.

W analizach poszczególnych utworów doktorant uzasadnia kluczowe decyzje interpretacyjne, nieustannie poszukując nowych i oryginalnych barw dźwiękowych. Za szczególnie wartościowy uważam fakt, że artysta miał możliwość bezpośredniej współpracy z większością omawianych kompozytorów. Doświadczenie to niewątpliwie wzbogaciło jego perspektywę interpretacyjną i pozwoliło lepiej zrozumieć intencje twórców.

W przypadku śp. Zbigniewa Bujarskiego doktorant traktuje tradycję wykonawczą jako formę międzypokoleniowej współpracy z kompozytorem, odwołując się do interpretacji muzyków, którzy mieli okazję osobiście z nim współpracować. Jest to podejście częściowo uzasadnione, choć moim zdaniem niesie ono również pewne ryzyko. Nadmierne przywiązanie do utrwalonych wzorców wykonawczych może bowiem prowadzić do ograniczenia indywidualnej kreatywności wykonawcy i zamykać kolejne pokolenia artystów w obrębie „wzorcowych interpretacji”.

Praca została napisana klarownym i precyzyjnym językiem. Pod względem formalnym nie budzi zastrzeżeń, a zastosowany styl odpowiada wymogom pracy naukowej.

Konkluzja

Po przeanalizowaniu obu prac można stwierdzić, że doktorant to prawdziwy pasjonat muzyki współczesnej, ze znakomitym, mistrzowskim warsztatem skrzypcowym i szerokim zapleczem intelektualnym. Dzieło Mateusza Kasprzaka-Łabudzińskiego jest wartościowe pod każdym względem. Przedstawione do recenzji: dzieło artystyczny oraz jego pisemny opis oceniam bardzo wysoko. W związku z powyższym stwierdzam, że praca spełnia wymagania art. 187 ustawy z dn. 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2024 r. poz. 1571, z późn. zm.).

Pracę doktorską mgr Mateusza Kasprzaka-Łabudzińskiego przyjmuje

Christian Danowicz

